

# **Adevărul neschimbat**

**Zac POONEN**

## ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.



*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP  
din cadrul Bibliotecii Naționale a României  
sub numărul 1048 / 24.09.2008*



Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.



All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.



### **Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**POONEN, ZAC**

**Adevărul neschimbat/** Zac Poonen; trad.: Puie Voichita,  
Nicolae Tulici. - Zalău : Alfa Software, 2010

ISBN 978-606-92510-1-0

- I. Puie, Voichita (trad.)
- II. Tulici, Nicolae (trad.)

28

**Editor: Constantin JOLDES**  
**Consilier editorial: Adrian RUS**

**Zac POONEN**

# **Adevărul neschimbat**

# CUPRINS

<b>Capitolul 1 .....</b>	<b>5</b>
<b>Adevărul neschimbat despre Răul în sine .....</b>	<b>5</b>
<b>Capitolul 2 .....</b>	<b>12</b>
<b>Adevărul neschimbat despre păcat .....</b>	<b>12</b>
<b>Capitolul 3 .....</b>	<b>18</b>
<b>Adevărul neschimbat despre conștiința noastră.....</b>	<b>18</b>
<b>Capitolul 4 .....</b>	<b>21</b>
<b>Adevărul neschimbat despre iertare .....</b>	<b>21</b>
<b>Capitolul 5 .....</b>	<b>27</b>
<b>Adevărul neschimbat despre pocăință .....</b>	<b>27</b>
<b>Capitolul 6 .....</b>	<b>32</b>
<b>Adevărul neschimbat despre credință .....</b>	<b>32</b>
<b>Capitolul 7 .....</b>	<b>36</b>
<b>Adevărul neschimbat despre mântuire .....</b>	<b>36</b>
<b>Capitolul 8 .....</b>	<b>43</b>
<b>Adevărul neschimbat despre veșnicie .....</b>	<b>43</b>

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.

Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere italice, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

# Capitolul 1

## Adevărul neschimbat despre Răul în sine

Unul dintre cele mai mari mistere din lume, pe care oamenii au încercat din greu să le înțeleagă, este misterul Răului. Cum a început Răul într-o lume care a fost creată de un Dumnezeu bun și atotștiutor?

De ce are Răul puterea de decizie în oricare parte a lumii? De ce există pretutindeni așa de multă boală, sărăcie, necaz și suferință? Oare Dumnezeu nu este interesat să ne ajute? Acestea sunt întrebări care necesită un răspuns, iar Biblia ne dă acest răspuns.

Însă, înainte de a merge mai departe, haideți să clarificăm anumite fapte care Îl privesc pe Dumnezeu.

Dumnezeu a existat din vecii vecilor. El nu a avut început, deoarece El trăiește dincolo de limitele a ceea ce noi numim *timp*. Aceasta ar putea fi dificil de înțeles pentru noi, însă numai datorită faptului că mintea noastră nu poate cuprinde înțelepciunea lui Dumnezeu – așa cum o ceașcă nu poate cuprinde apa dintr-un ocean.

Cel dintâi verset din Biblie începe astfel:

„*La început, Dumnezeu...*” (*Geneza capitolul 1, versetul 1*). (Geneza este prima dintre cele 66 de cărți din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Toate referințele care sunt date între paranteze, pe parcursul acestei cărți, se referă la una dintre cărțile Bibliei).

Biblia nici măcar nu încearcă să explice faptul că Dumnezeu a existat din tot trecutul etern. Ea pur și simplu declară existența lui Dumnezeu ca fiind o realitate.

Dumnezeu este descoperit în Biblie ca Unul Care dorește o relație personală cu noi, ființele umane. El nu este un om, în modul în care noi înțelegem o persoană. El este Duh, infinit în toate privințele, iar caracterul Său este veșnic neschimbat. El este atotputernic, atotștiutor, infinit de înțelept, infinit de iubitor și infinit de pur.

Iubirea infinită a lui Dumnezeu este total lipsită de egoism; și astfel, de la începutul începuturilor, El a dorit să împărtășească și cu alții bucuria și fericirea Lui.

De aceea a creat El ființele vii. Mai întâi, El a creat milioanele de îngeri, astfel încât să poată să împărtășească slava și fericirea Sa cu ei. Aceasta a fost cu mult înainte ca El să fi creat vreun om.

Dumnezeu a creat printre îngeri unul care să fie liderul lor. Numele lui era Lucifer. Acest nume, deși acum este considerat unul rău, a fost odată numele celui mai glorios, mai înțelept și mai frumos dintre toți îngerii. El era conducătorul tuturor îngerilor.

În privința lui Lucifer, Domnul a spus:

*„...ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe (...) Erai un heruvim ocrotitor (...) Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28:12-15).*

Spre deosebire de stelele și pomii pe care i-a creat Dumnezeu, Lucifer și ceilalți îngeri aveau voință liberă în virtutea căreia puteau alege fie să-L asculte, fie să nu-L asculte pe Dumnezeu.

Prima condiție de bază pentru ca o persoană să fie o ființă morală este ca aceasta să aibă *voință liberă*. Stelele

și pomii nu pot face binele sau răul, deoarece acestea nu sunt capabile să facă alegeri – se supun în mod implicit legilor lui Dumnezeu, deoarece au fost create fără libertate de alegere. De aceea nici nu pot să fie copii ai lui Dumnezeu. Un robot, creat de un om de știință, poate asculta de fiecare instrucțiune care i s-a implementat în urma programării și nu se va plânge niciodată, spre deosebire de propriul fiu al aceluși om de știință! Însă acel robot nu va putea deveni niciodată fiul său!

A doua condiție de bază pentru ca o persoană să fie o ființă morală este ca aceasta să aibă *conștiință*. Păsările și animalele pot alege voluntar să facă unele lucruri. Însă ele tot nu sunt ființe morale, deoarece nu au conștiință. Astfel, nu pot fi nici sfinte, nici păcătoase. Prin urmare, ele nu pot fi copii ai lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este o Ființă morală.

De fapt, acele păsări și animale nu ar putea fi nici măcar copiii tăi.

Poți dresa un câine să asculte fiecare comandă pe care i-o adresezi; însă, cu toate acestea, acel câine niciodată nu va putea deveni fiul tău, deoarece fiul tău trebuie să aibă propria ta natură – în timp ce câinele tău nu o are.

Însă pe om, Dumnezeu l-a creat după chipul și asemănarea Sa. Aceasta ne oferă posibilitatea de a deveni copiii Săi.

Conștiința este cea voce din interiorul nostru care ne amintește că suntem ființe morale și ne mustră atunci când încalcăm legile lui Dumnezeu.

Îngerii au fost creați având atât voință liberă, cât și conștiință. Astfel, la acea vreme, ei au fost unici în creația lui Dumnezeu, deoarece erau ființe morale. Totuși Lucifer,

liderul lor, în curând a început să aibă gânduri și ambiții care nu erau bune.

Acesta e punctul de început al Răului în Univers.

Gândurile lui Lucifer nu numai că nu erau bune; mai mult decât atât: erau gânduri de mândrie, gânduri de răzvrătire și gânduri de nemulțumire.

Universul a fost de o puritate perfectă până atunci. Însă acum Răul a început să-și înalțe capul său hidos în inima unei făpturi care fusese creată ca având voință liberă.

Să ne amintim că Răul și-a avut începutul mai întâi în inimă. Inițial, nu a avut loc nicio acțiune manifestată în exterior. La fel și astăzi: răul începe în inimă.

Să ne amintim, de asemenea, că primul păcat care a adus Răul în lume a fost mândria; și atunci Dumnezeu l-a alungat pe Lucifer din imediata Sa prezență. Din acel moment Lucifer a fost numit Satan (Împotrivor).

Iată cum descrie Biblia căderea lui Satan:

*„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul (...) Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu (...) mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!” (Isaia 14:12-15).*

Până la alungarea lui, Lucifer reușise să convingă o parte din ceilalți îngeri să i se alătore în răzvrătirea sa. Numărul îngerilor care i s-au alăturat a fost de ordinul milioanei – de fapt o treime a întregului număr de îngeri din Cer (după cum citim în *Apocalipsa 12:4*). Astfel, Dumnezeu i-a alungat atât pe ei, cât și pe Lucifer. Acești îngeri căzuți sunt duhurile rele (demonii) care îi hărțuiesc și-i necăjesc astăzi pe oameni.



Probabil tu însuși ai fost deranjat de duhuri rele sau de alte persoane care au făcut magie neagră asupra ta. Dacă acesta e cazul tău, Biblia are vești bune pentru tine. Poți fi eliberat pe deplin de hărțuirea lor, pentru totdeauna.

Citește această carte cu atenție, iar când vei ajunge la finalul ei vei vedea ce minuni poate să facă Dumnezeu pentru tine.

Acum, întrebarea pe care unii o pot pune este următoarea: „Dacă Satan este cauza tuturor relelor din lume, atunci de ce nu-l distruge Dumnezeu atât pe el, cât și pe toate celelalte duhuri rele?”

Cu siguranță că, dacă Dumnezeu ar vrea, ar putea face aceasta într-o clipă.

Însă El nu o face.

Aceasta dovedește faptul că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa nemărginită, le permite lui Satan și acestor demoni să existe, deoarece El are un scop precis. În acest scop este inclus planul lui Dumnezeu de a-l folosi pe Satan pentru a face viața dificilă, nesigură și periculoasă pentru om pe acest Pământ, astfel încât oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, gândindu-se la veșnicie – în loc de a căuta propriul confort.

Dacă viața pe acest Pământ ar fi fost foarte confortabilă: fără boli, suferințe, sărăcie sau nenorociri, este foarte puțin probabil că s-ar găsi cineva, care să se mai gândească la Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu folosește toată nenorocirea și nesiguranța acestei vieți pământești, pentru a ne face ca, în nevoia noastră, să ne gândim la El și să ne întoarcem spre El.

Chiar toate problemele, bolile și încercările pe care le aduce Satan în viața ta, sunt permise de un Dumnezeu iubitor, pentru a te determina să te întorci la El. În acest

sens, ele sunt o expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru tine.

Acesta e mesajul Bibliei.

Am auzit despre experiența pe care a avut-o un om de afaceri, care fusese cândva aproape de Dumnezeu. Însă, pe măsură ce afacerea lui prospera, el s-a îndepărtat de Dumnezeu. Prezbiterii bisericii i-au vorbit în mod repetat și au încercat să-l reîntoarcă la Domnul. Însă el era prea ocupat cu afacerea lui. Într-o zi, un șarpe veninos l-a mușcat pe cel mai mic dintre cei trei fii ai lui, iar copilul a ajuns grav bolnav. Până și doctorii au renunțat la orice speranță. Atunci tatăl a devenit foarte îngrijorat și a trimis după unul dintre prezbiterii bisericii să se roage pentru copil. Prezbiterul respectiv era un om înțelept. A venit și s-a rugat astfel: „Doamne, Ți mulțumesc că ai trimis acel șarpe să-l muște pe copilul acesta – pentru că eu nu aș fi putut convinge familia aceasta să se mai gândească la Tine; dar ceea ce n-am putut eu face în șase ani, a făcut acest șarpe într-un moment! Acum, că ei și-au învățat lecția, Doamne, te rog vindecă-le copilul și ajută-i să nu mai aibă niciodată nevoie de șerpi care să le aducă aminte de Tine”.

Sunt oameni care nu se gândesc la Dumnezeu până când, într-o zi, ei se trezesc internați de urgență la spital, diagnosticați cu cancer sau cu alte boli grave. Apoi, dintr-o dată, ei încep să se gândească la Dumnezeu și se întorc la El pentru a fi mântuiți. Bolile incurabile, bolile cronice, sărăcia și multe alte rele din această lume, toate au fost folosite de Dumnezeu pentru a-i întoarce pe oameni de la păcatele lor. Astfel, Dumnezeu îi călăuzește pe oameni spre locuința lor veșnică, în Ceruri. Așa folosește Dumnezeu tocmai lucrările rele ale lui Satan pentru a scoate suflete din ghearele lui, dăruind acestor suflete veșnica mântuire.

Astfel demonstrează Dumnezeu, din nou și din nou, faptul că Răul produs de Satan, se întoarce, în final, împotriva lui Satan însuși.

Satan este împins tocmai în groapa pe care el o sapă pentru alții.

Un alt motiv pentru care Dumnezeu îi permite lui Satan să existe este acela de a-i purifica pe copiii Domnului.

Am putea, oare, să luăm focul ca exemplu? Știm că, de-a lungul istoriei, milioane de oameni au murit arși de foc. Cu toate acestea, nimeni nu s-a oprit vreodată din folosirea focului. De ce? Pentru că doar cu ajutorul focului se gătește mâncarea și numai cu ajutorul lui funcționează automobilele, avioanele și utilajele. Aurul, de asemenea, poate fi purificat numai prin foc. Așadar, cu toate că focul este distructiv și periculos, acesta poate fi pus în slujba unor întrebuințări foarte benefice.

Tot astfel, deși Satan este rău și caută să-i ducă pe oameni în rătăcire, Dumnezeu, cu toate acestea, se folosește de el. Lui Satan îi este permis să-i testeze pe copiii lui Dumnezeu, prin diferite încercări de foc și ispite, astfel încât ei să poată deveni sfinți și curați, precum aurul trecut prin foc.

Așadar, vedem că, deși Dumnezeu ar putea îndepărta într-o clipă tot Răul din lume, El nu face asta; deoarece, prin tot acel Rău, Dumnezeu Își împlinește scopurile Sale glorioase.

## Capitolul 2

### Adevărul neschimbat despre păcat

De ce unii oameni se comportă adesea ca animalele?

Răspunsul este: pentru că ei sunt interesați numai de nevoile lor trupești și de existența lor pe acest Pământ.

Ce anume îl interesează pe un animal? Hrana, somnul și satisfacerea sexuală. Atât. Iar când un om e interesat numai de aceste aspecte, putem spune că el a decăzut, ajungând la nivelul animalelor.

Însă Dumnezeu nu a intenționat ca omul să fie asemenea animalelor. El ne-a creat pentru a fi asemenea Lui: morali, cinstiți, oameni de caracter și cu stăpânire de sine; nu sclavii unor pasiuni animalice.

Faptul că suntem mai isteți decât animalele și că suntem educați, nu ne face mai buni decât ele! Chiar și oamenii isteți și educați sunt sclavi ai lăcomiei, egoismului, poftei sexuale, mâniei etc.

Există în noi o parte care este mai profundă decât mintea noastră, și anume: **duhul** nostru. Această entitate lăuntrică ne ajută să-L conștientizăm pe Dumnezeu. Nici un animal nu are capacitatea aceasta.

Așa cum am văzut în capitolul precedent, Dumnezeu ne-a creat *ființe morale*, având *capacitatea de a alege într-un mod liber*. Însă **pericolul** libertății de alegere este acela că putem folosi această libertate pentru propria noastră plăcere și pentru a fi neascultători față de poruncile lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu a fost dispus

să-Și asume acest risc, fiindcă Și-a dorit copii care să Îl aleagă fără constrângeri.

Tot haosul, confuzia, bolile și răul lume sunt rezultatul direct al nesupunerii omului față de Dumnezeu și a ascultării de diavol.

Primul bărbat și prima femeie pe care i-a creat Dumnezeu s-au numit Adam și Eva. Ei erau inocenți când au fost creați. Ca să fie **sfînți**, aveau de făcut o *alegere*; și pentru a face o alegere ei trebuiau să fie *ispitiți*, astfel încât să poată refuza Răul și să Îl aleagă, în schimb, pe Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu i-a permis lui Satan să vină și să-i ispitească.

Citim despre aceasta în prima carte a Bibliei, în *Geneza, capitolele 2 și 3*.

Între inocență și sfințenie este o mare diferență. Inocența este ceea ce vezi într-un copilăș. Dacă vrei să știi cum a fost Adam când a fost creat, uită-te la un copilăș – inocent și neștiutor în ce privește Binele și Răul. Însă acel copilăș nu este nici sfânt, nici desăvârșit. Pentru a deveni desăvârșit, el va trebui să crească și să facă anumite alegeri, refuzând Răul și alegându-L pe Dumnezeu.

Tocmai atunci ne dezvoltăm caracterul, când, în mintea noastră, refuzăm să cedăm în fața ispitei. Astăzi ești ceea ce ești, datorită alegerilor pe care le-ai făcut până acum în viața ta.

Dacă alți oameni din jurul tău sunt mai buni decât tine, aceasta se datorează faptului că ei au făcut alegeri mai bune în viață decât tine. Noi toți, în fiecare zi, facem alegeri – iar acele alegeri determină ceea ce vom deveni în final.

Când Dumnezeu a creat primul bărbat și prima femeie, prin faptul că a permis ca aceștia să fie ispitiți de Satan, Domnul le-a dăruit oportunitatea de a deveni sfinți.

I-a așezat într-o grădină și le-a spus că puteau mânca din rodul fiecărui pom al grădinii, cu excepția unuia singur. Acela a fost un test.

De fapt, a fost un test foarte simplu, deoarece ei au fost trimiși într-o grădină care avea mii de pomi atractivi cu fructe delicioase și li s-a spus că puteau mânca din toate acele fructe, cu excepția fructelor unui singur pom. Ei au căzut însă la acest simplu test al ascultării.

Aceasta deoarece Satan a venit în acea grădină și i-a ispătit pe Adam și Eva, spunându-le că, în condițiile în care ar mânca din acel pom oprit, vor deveni ca Dumnezeu. Ispita cu care au fost confrunțați Adam și Eva, în acel moment, nu a fost doar o simplă chestiune cu privire la a mânca sau nu din fructul unui pom, ci era cu privire la oportunitatea lor de a deveni ca Dumnezeu, dacă ar fi vrut.

Aceasta era, de fapt, ceea ce Satan însuși a vrut cândva pentru sine; și cu aceeași perspectivă i-a ademenit și pe Adam și Eva. Bineînțeles că ceea ce Satan le-a spus era o minciună – la fel ca minciunile cu care îi înșală astăzi pe oameni. Așa cum astăzi oamenii se lasă înșelați de minciunile lui Satan, așa s-au lăsat înșelați odinioară Adam și Eva. Ei nu au ascultat de Dumnezeu și au suferit aceeași soartă pe care și Satan o suferise înainte. Au fost alungați din prezența lui Dumnezeu.

Toate detaliile aceluia eveniment pot fi citite în prima carte a Bibliei – în *Geneza, capitoul 3*.

Adam și Eva au crezut că, neascultând de porunca lui Dumnezeu, vor deveni atotputernici și liberi – la fel cum era Dumnezeu Însuși. Însă au devenit ei liberi? Nu! Au devenit doar sclavii lui Satan. Numai prin **ascultarea** de poruncile lui Dumnezeu putem deveni cu adevărat liberi.

Acesta este punctul în care Satan îi înșală pe atât de mulți oameni. El le spune că, dacă vor să se bucure cu adevărat de viață, ar trebui să nu țină seama de legile lui Dumnezeu.

Până acum, am văzut cum a luat naștere păcatul în rasa umană.

În acea zi, în grădina Edenului, Adam și Eva au luat o decizie foarte importantă, care a produs consecințe pe viață, atât pentru ei, cât și pentru copiii lor.

Toate **deciziile** pe care le luăm în viață produc *consecințe*. Noi toți trebuie să culegem ceea ce semănăm; și, de multe ori, chiar și copiii noștri vor trebui să culegă roadele amare a ceea ce noi semănăm. În cazul lui Adam, el și soția lui au fost alungați din prezența lui Dumnezeu pentru tot restul vieții lor.

De aceea, nu ar trebui să ne imaginăm că alegerile mărunte pe care le facem astăzi sunt lipsite de importanță sau că niciodată în viitor nu vom secera o recoltă a ceea ce semănăm astăzi. Dumnezeu permite să fim încercați și ispitiți prin diferite persoane, sau situații, pentru a-I putea dovedi că Îl dorim pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva pe Pământ. Acesta e scopul fiecărei ispite prin care trecem: de a testa dacă Îl prețuim pe Creator mai mult decât toate ființele și lucrurile create.

Esența oricărui păcat este alegerea mai presus de Dumnezeu, a lucrurilor create și a propriei persoane. Înseamnă alegerea căii proprii, în locul căii lui Dumnezeu. Înseamnă a căuta să fim pe placul nostru, în loc să fim pe placul lui Dumnezeu.

Păcat nu înseamnă doar comiterea curviei, crimei sau hoției. Înseamnă a dori să mergem pe propria cale. Vedem începuturile păcatului până și în încăpățânarea unui mic copil. Păcatul locuiește încă de la naștere în

natura fiecărui copil, iar pe măsură ce crește, el este hotărât să se impună, să înhațe alți copii și să se bată cu ei pentru a obține ceea ce vrea.

Pe măsură ce ne maturizăm, nu ne schimbăm prea mult față de felul în care eram atunci când eram copii. Noi doar devenim mai isteți și ne schimbăm metodele! Până și oamenii de cultură rămân exact aceiași. Ei doar își acoperă egoismul, lăcomia și pofta cu o spoială exterioară de bunăvoință, sau poate chiar cu religie!!

Păcatul a pătruns în fiecare celulă a ființei noastre. Nu putem scăpa de păcat prin exerciții religioase, precum postul sau rugăciunea, ori prin pelerinaje sau prin autocontrol. Numai Dumnezeu ne poate elibera de păcat.

Însă Dumnezeu trebuie să aștepte până când noi ne dăm seama de Răul care este în păcat. Isus a spus cândva că El nu a venit să-i cheme pe cei „neprihăniți”, ci pe cei păcătoși. Aceasta nu însemna că unii oameni de pe Pământ erau neprihăniți iar alții păcătoși. El le vorbea tăios oamenilor religioși, autoîndreptățiți, care pe ei înșiși se considerau sfinți. Isus vroia de fapt să spună că El nu-i putea mântui pe aceia care se considerau pe ei înșiși „neprihăniți”.

Numai cei care **recunosc** că sunt bolnavi vor merge la un doctor. Tot astfel, prima noastră necesitate este aceea de recunoaște că suntem păcătoși.

Oricare ar fi religia noastră, cu toții suntem păcătoși. Am păcătuit împotriva legilor sfinte ale lui Dumnezeu: în gândire, în vorbire, prin fapte, atitudini și motivații.

Am eșuat în raport cu standardele sfinte ale lui Dumnezeu.

Păcatul este mai dăunător pentru sufletul nostru decât este boala pentru trup.



Însă recunoaștem noi aceasta?

Care este reacția noastră față de SIDA – înfiorătoarea boală cu transmitere sexuală care astăzi se răspândește pretutindeni în lume?

SIDA este atât de contagioasă, încât oamenii se tem să ajungă în apropierea oricui are această boală. Păcatul este însă mai grav decât boala aceasta – singura diferență fiind faptul că distrugerea cauzată de păcat afectează sufletul nostru, astfel încât această distrugere nu este vizibilă în exterior. Cu toate acestea, efectele păcatului sunt mult mai grave decât cele ale bolii SIDA. Păcatul ne ruinează viața, ne face nefericiți în această lume, iar în final ne va nenoroci pentru veșnicie – dacă nu suntem mântuiți de el.

## Capitolul 3

### Adevărul neschimbat despre conștiința noastră

Cu toții am fost creați având o **conștiință** care ne amintește permanent că suntem *ființe morale* (capabile să aleagă liber între bine și rău). Conștiința este vocea lui Dumnezeu din interiorul nostru, care ne spune că suntem responsabili de faptele noastre. Într-o zi vom avea de dat un răspuns înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care ne-am trăit viața.

Noi nu suntem ca animalele, care nu au conștiință. Animalele nu sunt ființe morale și de aceea ele nu au nici o răspundere înaintea lui Dumnezeu. Când un animal moare, acela este sfârșitul său. Însă cu noi nu este la fel. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu și este o **ființă veșnică**.

Pentru noi, va fi o Zi a Judecății. Atunci, tot ce am făcut, tot ce am spus și toate gândurile noastre ne vor fi aduse aminte și vor fi cântărite de Dumnezeu. El ne va judeca potrivit standardului legilor Sale sfinte, date în Biblie. Atunci va trebui să răspundem în fața lui Dumnezeu: pentru fiecare faptă, pentru fiecare vorbă și pentru fiecare gând.

Biblia spune: „... oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27).

Pe acest Pământ, mulți oameni scapă de pedeapsa cuvenită infracțiunilor lor. Însă ei își vor primi pedeapsa

lor cea dreaptă atunci când, în final, vor sta în fața Scaunului de Judecată al lui Dumnezeu. Tot astfel, mulți oameni nu au fost apreciați sau răsplătiți, aici pe Pământ, pentru tot binele pe care l-au făcut altora. Ei vor fi răsplătiți atunci când Hristos va reveni pe Pământ.

De vreme ce într-o zi va trebui să răspundem în fața lui Dumnezeu pentru orice vom fi făcut, este important ca totdeauna să ascultăm de vocea conștiinței.

Conștiința este unul dintre cele mai mari daruri pe care le-a făcut Dumnezeu omului. Este asemenea darului „durerii” în trupurile noastre. Cei mai mulți dintre noi ne gândim la durere doar ca la ceva care ne dă bătăi de cap. Însă nu ne dăm seama ce mare binecuvântare este durerea pentru viața noastră, deoarece tocmai prin durere trupul nostru ne atenționează că, undeva, ceva nu este în regulă. Este primul semnal al trupului, care ne avertizează de prezența bolii. Dacă nu ar exista durerea, nici măcar nu am băga de seamă atunci când avem o boală, și am putea să murim. Tocmai durerea este cea care ne salvează de la o moarte prematură.

Leproșii nu simt durere, deoarece lepra omoară nervii și distruge orice senzație dureroasă. Un cui ar putea străpunge piciorul unui lepros, fără ca el măcar să simtă. Piciorul se va infecta – iar el va continua să fie inconștient despre aceasta. În final, starea piciorului va deveni atât de gravă, încât va trebui amputat – toate acestea pentru că leprosul nu a avut parte de „binecuvântarea durerii”.

Conștiința este asemănătoare durerii. Ne avertizează atunci când încălcăm legile lui Dumnezeu: când ne gândim să păcătuim sau când deja am păcătuit. Dacă ignorăm avertismentele ei și ne împotrivim acestora, treptat vom ucide acea sensibilitate la păcat de care dispunem. Apoi, va veni o zi în care nu vom mai avea nici o sensibilitate față de păcat; și atunci vom deveni leproși din

punct de vedere spiritual – cu o conștiință moartă. Astfel, vom fi ca animalele, care nu au conștiință. Iată de ce unii oameni se comportă mai rău decât animalele. Consecința finală a unei asemenea vieți este pedeapsa veșnică din partea Dumnezeu.

Cu toții știm că suntem păcătoși, deoarece conștiința noastră ne spune asta. Nicidecum nu trebuie să ne debarasăm vreodată de acel sentiment de vinovăție, deoarece el este asemenea „binecuvântării durerii”, care ne spune că suntem niște bolnavi spiritual și că avem nevoie vindecare. Conștiința este cel mai mare dar pe care l-a dat Dumnezeu omului.

Isus a asemănat conștiința cu ochiul (*Luca 11:34-36*). Ochii noștri sunt partea cea mai curată a trupului nostru, deoarece ei sunt spălați de foarte, foarte multe ori în fiecare zi, prin lacrimile noastre.

De fiecare dată când clipim cu pleoapele noastre (și aceasta se întâmplă de mii de ori pe zi, fără ca noi măcar să ne dăm seama), ochii ne sunt spălați de tot praful. Chiar și un mic fir de praf este îndeajuns pentru a ne irita ochii și pentru a ne determina să ne ocupăm de urgență de spălarea lor, înainte de a continua orice activitate.

Tot astfel, trebuie să ne păstrăm și conștiința – mereu curată.

Păcatele noastre pot fi iertate și spălate numai de către Dumnezeu. Acesta e singurul mod în care conștiința noastră poate fi eliberată de sentimentul de vinovăție.

Însă iertarea păcatelor NU este ieftină.

## Capitolul 4

### Adevărul neschimbat despre iertare

Cum poate Dumnezeu să ne ierte păcatele?

În esența Sa, Dumnezeu este drept și neprihănit. Din această cauză, El **nu** poate să ierte o persoană **trecând cu vederea** păcatele ei. Aceasta ar fi o nedreptate.

De asemenea, Dumnezeu este sfânt și drept. De aceea El trebuie să pedepsească păcatul.

Însă, pentru că El este și un Dumnezeu iubitor, a creat o posibilitate ca păcatele noastre să fie iertate.

Toate religiile ne învață să fim buni, binevoitori și sinceri. Însă toate aceste virtuți se referă la modul în care trebuie să trăim *după* ce am primit iertarea de păcate.

Bunătatea, bunăvoința și sinceritatea sunt suprastructura unei clădiri. Fundamentul acestei clădiri este iertarea de păcate.

Cea mai importantă parte a unei clădiri este fundamentul acesteia.

Pentru ca Dumnezeu să ne ierte păcatele, a trebuit să facă ceva ce pentru El a fost mai dificil și mai dureros decât crearea lumii.

Aceasta deoarece, pentru a crea lumea, Dumnezeu a trebuit doar să rostească un cuvânt și lumea a luat ființă imediat.

Însă El nu a putut ierta păcatele noastre doar prin rostirea unui cuvânt.

Dacă păcatele omului aveau să fie iertate, pentru înfăptuirea acestei iertări exista doar o singură cale.

Dumnezeu a trebuit să devină un om ca și noi.

A trebuit să treacă prin ispitele și luptele cu care ne confruntăm noi, ca ființe umane; și a trebuit să moară ca jertfă în locul nostru, luând pedeapsa păcatelor noastre asupra Lui.

Pedeapsa păcatului nu este suferința, boala sau sărăcia, ori revenirea prin nașteri repetate în această lume la niveluri sociale inferioare sau alte lucruri de acest fel. Pedeapsa păcatului este moartea veșnică – ceea ce înseamnă același lucru cu a fi separat de Dumnezeu pentru totdeauna.

Moartea fizică înseamnă să fim separați de trupul nostru fizic. Tot așa, moartea spirituală înseamnă să fim separați de Dumnezeu, Sursa oricărei vieți.

Faptele bune pe care le vei face în viitor nu vor putea niciodată să compenseze răul pe care l-ai făcut în trecut. Păcatul generează o vinovăție prin care devenim datori față de Legile lui Dumnezeu. Dacă nu ne supunem legilor unei țări, de exemplu prin faptul că trișăm în privința taxelor noastre, nu putem fi iertați doar în baza promisiunii că în viitor ne vom plăti taxele. Nu. Chiar dacă ne vom plăti taxele în viitor, tot mai trebuie să plătim ceea ce datorăm din trecut. La fel este și cu păcatul.

Indiferent câte fapte bune vom face în viitor, noi tot mai trebuie să plătim pentru păcatele pe care le-am comis în trecut.

În plus, Biblia spune că, înaintea lui Dumnezeu, „... toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânăjită” (Isaia 64:6).

Dumnezeu apreciază faptele bune. Însă chiar și cele mai bune fapte ale noastre nu pot atinge standardele sfințeniei Sale, deoarece El este infinit de sfânt. Așadar, suntem într-o situație fără ieșire, pentru că faptele noastre bune nu sunt destul de bune. Nu este nici o cale prin care să putem intra vreodată în prezența lui Dumnezeu.

Nu avem nici o șansă, suntem **pierduți**.

Însă Dumnezeu, în iubirea Sa cea mare, a pregătit deja o cale prin care păcatele noastre să poată fi iertate.

Dumnezeu este atât de complex, încât mintea noastră umană nu-L poate înțelege pe deplin. Biblia ni-L descoperă pe Dumnezeu ca fiind Unul singur, dar totuși fiind Trei Persoane în acea Unitate – cunoscute nouă ca Tatăl, Fiul (însemnând că El are aceeași natură cu a Tatălui, **nu** că a fost născut din Tatăl) și Duhul Sfânt – toți fiind egali între Ei.

Mintii noastre umane îi este imposibil să înțeleagă modul în care trei Persoane de Sine stătătoare pot totuși să fie Un Singur Dumnezeu. Putem să ne gândim la persoane doar ca având trupuri separate. Însă Dumnezeu este Duh. Mintea noastră este limitată. Ea nu poate cuprinde natura complexă a lui Dumnezeu.

La fel cum un câine nu poate înțelege ceea ce înțeleg ființele umane, există de asemenea adevăruri privitoare la Dumnezeu pe care noi, oamenii, nu le putem înțelege. Putem cunoaște doar ceea ce Dumnezeu a ales să ne descopere prin Biblie.

Spre exemplu, ai putea fi în stare să îi explici unui câine operația aritmetică de adunare:  $1+1+1=3$ , așezând trei oase în fața lui, iar apoi numărându-le unul câte unul.

Însă ia încearcă să-i explici acelui câine operația aritmetică de înmulțire:  $1 \times 1 \times 1 = 1$ .

Vei descoperi că nici chiar cel mai isteț câine nu va putea înțelege aceasta!

Totuși, noi, ființele umane, știm foarte bine că trei cifre de 1 fac tot 1 atunci când ele sunt înmulțite între ele!

Să nu uităm că superioritatea lui Dumnezeu față de noi este cu mult mai mare decât superioritatea noastră în raport cu câinii.

Pentru ca un câine să înțeleagă operația aritmetică de înmulțire, ar trebui să fie om.

Pentru ca noi să Îl înțelegem pe Dumnezeu, ar trebui ca și noi înșine să fim Dumnezeu.

Așadar, nu este de mirare că nu putem înțelege modul în care Dumnezeu este compus din trei Persoane și totuși este Un Singur Dumnezeu. Chiar dacă nu înțelegem, știm că este adevărat, pentru că Dumnezeu spune aceasta în Cuvântul Său.

În mod similar, mulți, folosindu-se de logica umană, afirmă că: din moment ce Dumnezeu este pretutindeni, trebuie ca El să fie în fiecare ființă umană, în fiecare animal, în plante și în fiecare loc religios de închinare. Aceasta sună logic pentru mintea umană limitată care nu a înțeles adevărurile divine.

Însă teoria aceasta e complet falsă. Dumnezeu este pretutindeni, în sensul că: El știe totul despre ce se întâmplă pretutindeni. Însă cu siguranță că El nu se află în Iad, chiar dacă știe ce se întâmplă acolo.

De fapt, însăși însemnătatea Iadului (pedeapsa veșnică pentru păcătoși) este: „un loc unde Dumnezeu este absent”. Acesta e motivul pentru care suferința păcătoșilor în Iad este insuportabilă.

Așadar, cu siguranță că Dumnezeu nu locuiește în toate lucrurile, în toate ființele și în toate locurile.



Pentru a salva omenirea de la pedeapsa veșnică pentru păcatele ei, Dumnezeu Tatăl a trimis pe Fiul pentru a se naște ca un copilăș, dintr-o fecioară, prin lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, în urmă cu 2.000 de ani.

El S-a numit Isus Hristos.

A ajuns de la copilărie la maturitate, confruntându-Se cu fiecare ispită cu care se confruntă ființele umane; și în toate acele ispite, El a biruit.

Nu a păcătuit niciodată.

Dumnezeu Tatăl a permis ca la vârsta de 33 de ani, Isus Hristos, Fiul Său, să fie luat de oameni răi și crucificat. Pe cruce, El S-a făcut blestem spre binele nostru și a luat pedeapsa pentru păcatele omenirii. *Acolo* vedem dragostea imensă a lui Dumnezeu.

Când Isus Hristos a murit pe cruce, vărsându-Și sângele, pedeapsa cuvenită păcatelor noastre a fost complet ispășită.

Cerințele dreptății au fost satisfăcute.

La trei zile după ce a fost îngropat, Dumnezeu L-a înviat pe Isus dintre cei morți, pentru a dovedi lumii că jertfa Sa pe cruce a fost acceptată.

Pentru faptul că există Un Singur Dumnezeu și că a avut loc o singură întrupare a lui Dumnezeu pe Pământ – Domnul Isus Hristos – există două argumente:

1. Domnul Isus Hristos a fost Singurul care a murit pentru păcatele lumii.
2. Domnul Isus Hristos a fost Singurul care S-a întors viu, după ce a fost mort, pentru a nu mai muri niciodată – dovedind astfel că El a biruit cel mai mare dușman al omului, moartea.

După încă patruzeci de zile pe Pământ, Isus S-a întors în Cer, unde se află și astăzi.

Înainte de a pleca, El a promis că într-o zi se va întoarce, ca să judece lumea și să domnească în neprihănire și în pace. Ne-a dăruit anumite semne care vor preceda revenirea Lui pe Pământ.

Pe măsură ce vedem acele semne împlinindu-se în zilele noastre, știm că a doua venire a lui Hristos este foarte, foarte aproape.

Înainte ca El să se întoarcă pe Pământ, este foarte important ca tu să primești iertarea pe care ți-o oferă Dumnezeu în Hristos.

## Capitolul 5

### Adevărul neschimbat despre pocăință

Pedeapsa păcatului este moartea spirituală – despre care am văzut deja că înseamnă să fii alungat din prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna. Aceasta e ceea ce a experimentat Isus pe cruce. El a fost părăsit de Tatăl Său.

Isus, fiind Dumnezeu și de aceea veșnic în Omul dinăuntru, a putut experimenta agonia despărțirii veșnice de Tatăl Său concentrată într-o scurtă perioadă de timp – trei ore de întuneric total – în care a suferit durerile Iadului veșnic, dureri pe care noi ar fi trebuit să le suferim pentru vecii vecilor.

Pedeapsa pentru păcatul nostru a fost luată de El. Însă totuși nu suntem iertați și eliberați de acea pedeapsă, decât dacă acceptăm acea iertare de la Dumnezeu. Acesta e motivul pentru care cei mai mulți oameni din lume rămân într-un statut de neiertați, chiar dacă Hristos a murit pentru ei.

Hristos a murit pentru păcatele întregii lumi, pentru ale oamenilor aparținând oricăror religii, și nu numai pentru păcatele creștinilor.

Pentru a primi ceea ce a cumpărat Dumnezeu prin moartea lui Hristos pentru tine, tu trebuie, mai întâi de toate, să te **pocăiești** de păcatele tale. Aceasta înseamnă că îți pare cu adevărat rău pentru căile tale păcătoase și că dorești cu sinceritate să te întorci de la fiecare păcat pe care îl cunoști.

La început, conștiința ta nu este sensibilă la ceea ce Îi face plăcere lui Dumnezeu și la ceea ce nu. Așa că îți este imposibil să te întorci de la tot ceea ce Îi displace lui Dumnezeu în viața ta; și Dumnezeu nu pretinde aceasta – deoarece El este realist. Îți cere doar să fii dispus să renunți la tot ceea ce Îi va dispăcea Lui.

Poți să începi prin a te întoarce de la acele fapte cu privire la care te condamnă conștiința.

S-ar putea să nu ai puterea să renunți la obiceiurile rele. Și aici, Dumnezeu îți înțelege pe deplin slăbiciunea. El nu Se așteaptă ca tu să ai puterea. El doar te întreabă: „Ești dispus să renunți la acele obiceiuri?” Când va vedea că ești sincer și că dorești cu adevărat să renunți la tot ce este păcătos, te va accepta așa cum ești, chiar dacă încă ești înfrânt de numeroase obiceiuri rele.

Cât de nemaipomenit de bună este vestea aceasta!

O dovadă că ești dispus să renunți la vechile tale căi păcătoase este arătată de dorința ta de a îndrepta greșelile pe care le-ai făcut în trecut. Chiar și aici, Dumnezeu îți înțelege limitările.

Sunt mii de greșeli și păcate, pe care s-ar putea să le fi comis în trecut, pe care probabil nu le vei mai putea îndrepta, indiferent cât de mult ai încerca. Însă sunt unele pe care le poți îndrepta. Dumnezeu așteaptă de la tine să îndrepti lucrurile doar potrivit cu cele mai bune abilități de care dispui.

De exemplu, dacă ai furat bani de la cineva, ar trebui să fii dispus să-i returnezi de-ndată ce economisești acea sumă de bani. Dacă ai rănit pe cineva prin vorbele tale și îți amintești despre acest fapt, trebuie să fii dispus să mergi (sau să-i scrii) și să-i ceri iertare pentru ceea ce ai spus. Asemenea fapte sunt mijloace prin care Dumnezeu

îți va testa sinceritatea și umilința. El oferă ajutorul Său doar celor smeriți.

Fără ajutorul lui Dumnezeu nu putem fi mântuiți.

Biblia numește adevărata pocăință o întoarcere „de la idoli la Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 1:9).

Ce este **idolatria**? *Este, înainte de toate, plasarea creației mai presus de Creator – fie că e vorba de bani, de o femeie frumoasă, de reputația noastră sau de orice altceva.*

A da întâietate oricărui astfel de lucru creat este idolatrie – deoarece asta înseamnă a te închina acelei creații în locul Creatorului – iar idolatria este rădăcina tuturor păcatelor. Dumnezeu urăște orice astfel de idolatrie, pentru că aceasta ia locul pe care Dumnezeu ar trebui să-l aibă în inima omului și astfel îl distruge pe om.

Idolii pot fi, de asemenea, obiecte fizice create de om, cu scopul de a-l reprezenta pe dumnezeul căruia acesta i se închină. Însă este imposibil ca să modeleze cu mâinile sale sau să picteze imaginea a ceva care să semene, măcar de departe, cu frumusețea, minunăția și atotputernicia Creatorului Universului. Este o insultă la adresa Dumnezeului Creator să realizezi o imagine a Sa prin asemănarea cu ceva creat de El Însuși.

Dumnezeu este Duh și El nu este vizibil cu ochii fizici. El ne-a dat tuturor o conștiință care să ne amintească de El zi și noapte. Însă activitățile religioase și pelerinajele devin, adesea, substituenții ascultării vocii conștiinței.

Când oamenii încalcă legile lui Dumnezeu și plănuiesc să continue să le încalce, ei caută să-și înăbușe vocea conștiinței prin diferite ritualuri și activități religioase. Își imaginează că Dumnezeu îi va ierta pentru

multele lor păcate datorită sacrificiilor și pelerinajelor pe care le-au făcut. Însă aceasta e o înșelăciune.

Dumnezeu nu se uită la ritualurile și la activitățile noastre religioase. El se uită la inima noastră să vadă dacă ascultăm sau nu de conștiința noastră.

Așadar, pocăința implică întoarcerea de la idolatria de orice fel. În adevărata pocăință, noi ne întoarcem de la toate lucrurile create înspre Creator și Îi spunem: „Dumnezeule Atotputernic, Tu ești Singurul vrednic să fii slujit și să Ți Se aducă închinare. Îmi pare rău că până acum m-am închinat lucrurilor create. De acum înainte Tu Singur vei fi suveran în viața mea”.

Pocăința nu înseamnă că trebuie să renunțăm la slujbele noastre, la familiile noastre și să mergem ca niște pustnici în pădure sau în munți. Nu.

Dumnezeu vrea ca noi toți să avem grijă de familie, să lucrăm și să ne câștigăm existența.

Nu este un păcat să câștigi bani. Însă este un păcat să iubești banii mai mult decât pe Dumnezeu.

Nu este un păcat să utilizezi confortul pe care ni-l oferă civilizația modernă. Însă este un păcat să iubești acest confort mai mult decât pe Dumnezeu.

Dumnezeu a creat trupurile noastre în așa fel încât ele pot experimenta plăcerea mâncării, a somnului și a satisfacției sexuale.

Nu este nimic în neregulă cu vreuna dintre acestea.

Nu trebuie să ne fie rușine de dorința noastră sexuală mai mult decât ne este rușine de faptul că deseori ne este foame sau suntem obosiți!! Însă nu ar trebui să furăm mâncare când ne este foame și nu ar trebui să dormim când trebuie de fapt să lucrăm la locul nostru de muncă!!

De asemenea, nu ar trebui să violăm o altă persoană pentru a ne satisface dorințele sexuale. Dumnezeu a instaurat căsnicia – El așteaptă ca un bărbat să aibă o singură soție, astfel încât dorința sexuală să poată fi împlinită. Orice relație sexuală în afara căsătoriei este păcătoasă. Trebuie să ne pocăim de tot păcatul sexual, să-l abandonăm și să ne întoarcem la Dumnezeu cu sinceritate.

Un alt păcat, de care trebuie să te pocăiești și la care trebuie să renunți, este atitudinea de neiertare pe care o ai față de alții. Dacă vrei ca Dumnezeu să-ți ierte păcatele, trebuie să fii dispus să-i ierți pe toți aceia care te-au rănit în vreun fel.

Trebuie să te porți cu ceilalți la fel cum se comportă Dumnezeu cu tine. Dacă nu ești dispus să faci asta, Dumnezeu nu te va ierta.

Domnul Isus Hristos a spus: „... *dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*” (Matei 6:15).

Probabil îți va fi extrem de dificil să ierți pe cineva care te-a rănit enorm de mult. Însă atunci te poți ruga, cerându-i lui Dumnezeu să te ajute să ierți acea persoană.

Puterea nemărginită a lui Dumnezeu este disponibilă pentru a te ajuta să faci acest lucru. Nimic nu-ți va fi imposibil dacă Dumnezeu te ajută cu puterea Sa nemărginită!

Dumnezeu poate să ne ierte toate păcatele, oricât de mari sau de rele ar fi acestea, însă numai dacă ne pocăim de ele, aceasta însemnând: dacă ne pare cu adevărat rău de păcatele noastre și dorim cu sinceritate să renunțăm la vechile noastre căi păcătoase.

## Capitolul 6

### Adevărul neschimbat despre credință

Odată ce ne-am pocăit, următorul pas pentru a primi iertarea lui Dumnezeu este credința.

Biblia spune: „*prin har ați fost mântuiți, prin credință*” (Efeseni 2:8).

Harul reprezintă mâna lui Dumnezeu care ne dăruiește ajutorul și binecuvântările Sale. Credința este mâna noastră care se întinde pentru a lua acel ajutor și binecuvântările din mâna lui Dumnezeu.

La fel cum am văzut mai devreme, Dumnezeu nu dorește roboți fără minte care să lucreze doar pentru că El i-a programat să facă asta. Nu. El dorește ca noi să facem o alegere.

Crezi tu faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu bun Care te iubește nespun de mult?

Crezi tu că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos, ca să moară pentru păcatele noastre pe cruce și că Dumnezeu L-a înviat din morți trei zile mai târziu iar astăzi El trăiește în Cer?

Dacă da, poți primi iertarea pe care Dumnezeu ți-o oferă chiar acum. Nu trebuie să mai aștepti.

Nu există nici un alt Nume pe Pământ, altul decât Numele Domnului Isus Hristos, în care se poate primi mântuirea de păcat. Dacă vrei să-L primești ca Domn și Mântuitor al tău, este esențial, la fel ca în căsătorie, să „lași totul în urmă și să te lipești doar de El”. În căsătorie,



femeia trebuie să renunțe la toți iubiții ei anteriori și să se lipească doar de un singur bărbat, ca soț al ei, pentru tot restul vieții ei.

Biblia aseamănă relația noastră cu Domnul Isus Hristos cu o căsătorie spirituală, unde El Singur este Soțul nostru Divin. De aceea, nu poți spune că ești dispus să-L primești pe Hristos și să continui să te închini sau să te rogi altor dumnezei. Trebuie să faci o alegere.

Dacă vrei să faci această alegere, acum este timpul.

Doar îngenunchează chiar acum, închide-ți ochii și spune-I lui Dumnezeu aceste cuvinte. Indiferent unde ești, El te poate auzi și dorește să te asculte. Rostește aceste cuvinte rar și din adâncul inimii:

„Doamne Isuse Hristoase, sunt un păcătos și doresc cu adevărat să mă întorc de la toate păcatele mele. Cred că Tu ai murit pentru toate păcatele mele, că ai înviat din morți și că astăzi ești viu. Te rog, iartă-mi toate păcatele. Vino în inima și în viața mea, iar de acum înainte Tu să devii Domnul vieții mele. Renunț la toți ceilalți dumnezei și de acum înainte vreau să mă închin numai Ție”.

Aceasta e o rugăciune foarte simplă care îți va lua mai puțin de un minut. Însă, dacă te vei ruga cu toată sinceritatea, sufletul tău va fi mântuit pentru veșnicie. Instantaneu, vei deveni un copil al lui Dumnezeu.

Aceasta nu e deloc o formulă magică aducătoare de binecuvântare pentru toți cei care o repetă asemenea unui papagal. Totul depinde de sinceritatea inimii tale. Dacă crezi în ceea ce ai rostit, Dumnezeu îți va ierta păcatele, te va accepta și te va face copilul Său. Dacă ești nesincer, vei rămâne neschimbat.

*Dumnezeu nu va forța pe nimeni să-L primească pe Hristos în viața proprie; și nici un creștin adevărat nu*

*va forța pe nimeni să-L primească pe Hristos. Întoarcerile forțate nu sunt deloc întoarceri.*

Siguranța că am fost cu adevărat iertați, că Dumnezeu ne-a acceptat și ne-a făcut copii ai Săi este foarte importantă. Dumnezeu nu vrea ca noi să rămânem fără această siguranță. Dumnezeu ne dăruiește siguranța aceasta prin Duhul Său cel Sfânt, care vine în inima noastră și ne spune că suntem copii ai lui Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu ne oferă siguranță și prin promisiunile pe care ni le-a dat în Cuvântul Său – Biblia.

Domnul Isus Hristos a spus: „... *pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară*” (Ioan 6:37).

Putem să ne bazăm în totalitate pe această promisiune a lui Hristos, pentru totdeauna.

Ai făcut această rugăciune înaintea Domnului Isus Hristos cu sinceritate? Atunci, într-adevăr ai venit la El; și poți fi sigur că El nu te-a respins. El te-a acceptat. Dacă tu ți-ai făcut partea, venind la El, atunci poți fi sigur că și Dumnezeu Și-a făcut partea, acceptându-te.

Nu trebuie să depinzi acum de ceea ce simți, verificând dacă te simți sau nu acceptat de Dumnezeu. Ceea ce simțim are legătură cu trupul nostru fizic, de aceea simțămintele sunt amăgitoare când este vorba de latura spirituală.

A ne pune încrederea în simțăminte este ca și cum am așeza fundamentul unei case pe nisip. Trebuie să ne punem încrederea în promisiunile lui Dumnezeu care se află în Cuvântul Său – iar aceasta se aseamănă cu a zidi pe stâncă.

Odată ce ești sigur de faptul că ai devenit copilul lui Dumnezeu, ar trebui să mărturisești public acest fapt. Biblia spune că ceea ce crezi în inima ta trebuie mărturisit cu gura ta. Așadar, trebuie să mărturisești cu gura ta faptul

că Isus Hristos este acum Domnul și Mântuitorul tău. Trebuie să spui prietenilor și rudelor tale că Hristos ți-a iertat păcatele și că acum El este Singurul Domn al vieții tale.

Apoi trebuie să mărturisești despre relația ta cu Hristos prin botez. După ce ai luat decizia de a-ți preda inima și viața lui Hristos, trebuie să fii botezat cât mai curând posibil. Botezul nu este un ritual religios. Este o mărturie publică înaintea lui Dumnezeu, înaintea oamenilor, înaintea îngerilor și înaintea lui Satan că de acum tu Îi aparții numai lui Isus Hristos.

La botez, un alt creștin te va scufunda complet în apă (într-un râu sau într-un bazin) în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, apoi te va ridica din apă. Prin acest simplu act al botezului vei mărturisi faptul că vechea persoană care ai fost a murit. Simbolic, ai îngropat-o în apă prin scufundarea totală.

Când ieși din apă, conștientizezi faptul că acum ești o persoană nouă (înviată din morți – spiritual vorbind) care vrea să fie numai pe placul lui Dumnezeu.

Încă nu ai devenit desăvârșit; să ajungi desăvârșit durează o viață întreagă. Însă ți-ai **schimbat direcția vieții**: nu mai vrei să păcătuiești sau să Îi displaci lui Dumnezeu.

De acum, ai devenit un cetățean al Cerului și un copil al lui Dumnezeu.

## Capitolul 7

### Adevărul neschimbat despre mântuire

Numele „Isus” înseamnă „Mântuitor”.

El a venit pe Pământ cu acest Nume, deoarece acesta era motivul pentru care a venit – să mântuiască pe oameni de păcatele lor.

Mântuire înseamnă mai mult decât iertare.

Dați-mi voie să folosesc o ilustrație pentru a face diferența mai clară.

Să presupunem că drumul din fața casei mele este în reparație și că acolo a fost săpată o groapă adâncă. Eu îl avertizez pe băiatul meu cel mic, spunând: „Nu te apropia de acea groapă, pentru că s-ar putea să cazi în ea”. Să presupunem că el nu ascultă avertismentul meu și merge aproape de groapă, pentru a se uita în ea; apoi alunecă și cade în groapă. Dinăuntru al unei gropi, de 3 metri adâncime, el începe să zbiere și să mă cheme în ajutor.

Când ajung acolo, el îmi spune că îi pare nespus de rău că nu a ascultat de avertismentul meu și mă roagă să-l iert. Să presupunem că îi spun: „Bine, fiule, te iert. La revedere!” Ce aș fi făcut prin aceasta? L-aș fi iertat. Însă nu l-aș fi mântuit (salvat).

Mântuirea ar fi implicat mai mult decât iertarea. Ar fi însemnat să îl și scot afară din groapa în care a căzut.

Isus a venit în lume ca să înfăptuiască tocmai acest lucru pentru noi. Nu este îndeajuns faptul că ne iartă păcatele. El a venit și pentru a ne mântui de ele.

Cu toții am căzut adânc în groapa păcatului, neascultând, din nou și din nou, de conștiința noastră. Dacă Dumnezeu ne-ar ierta, aceasta în sine ar fi deja o veste minunată. Însă vestea bună a lui Hristos este că El nu doar ne va ierta, ci ne va și mântui de puterea păcatului.

Noi trebuie să experimentăm mântuirea la trei timpuri: la trecut, la prezent și la viitor. Mai întâi trebuie să fim mântuiți de vina păcatului. Apoi, trebuie să fim mântuiți de puterea păcatului. Iar, în final, vom fi mântuiți de însăși prezența păcatului – când vom ajunge în Cer.

Prima parte a mântuirii se ocupă de iertarea păcatelor noastre – îndepărtarea vinei cu privire la trecutul nostru.

Însă aceasta nu e destul; avem nevoie de ajutor din partea lui Dumnezeu ca să trăim cinstit și în viitor; iar pentru aceasta, Dumnezeu ne dăruiește puterea Sa.

Am auzit o relatare despre un spital unde oamenii care nu erau sănătoși din punct de vedere mental erau internați pentru tratament. Acolo, medicii foloseau un test pentru a afla dacă unii dintre pacienții lor s-au însănătoșit, într-o asemenea măsură, încât puteau deja să gândească normal. Pacientul era dus într-o cameră unde exista un robinet din care curgea apă în mod continuu. I se dădeau un mop și o găleată și i se cerea să curețe podeaua. Dacă pacientul încerca să facă acest lucru fără a închide robinetul, asta indica faptul că mintea lui încă nu s-a însănătoșit!!

Aceasta e și problema noastră. Există un robinet în interiorul nostru din care păcatul curge în mod continuu. Isus nu numai că spală păcatul pe care l-am comis. El ne dă și puterea să închidem robinetul. Altfel, Evanghelia nu ar fi deloc o Veste Bună.

Evanghelia (Vestea Bună) este descrisă în Biblie ca fiind: „*puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia*” (Romani 1:16).

Prima sursă a puterii este Cuvântul lui Dumnezeu. Scriptura este o armă puternică ce ne poate ajuta să biruim ispita. În Biblie citim că Însuși Isus a biruit ispitele lui Satan prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu (Matei 4:1-11).

Acesta este motivul pentru care trebuie să ne dezvoltăm obiceiul de a citi Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi: ca Dumnezeu să ne poată vorbi și întări pentru a face față luptelor din viața de zi cu zi.

Biblia le spune tinerilor următoarele: „*V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău*” (1 Ioan 2:14).

A doua sursă a puterii este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care vine să locuiască în noi. El dorește să locuiască permanent în noi pentru a ne vorbi zilnic, pentru a ne întări ca să putem face față greutăților vieții și pentru a ne ajuta să pășim pe urmele lui Isus ca ucenici ai Lui. Trebuie să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne umple în mod continuu cu Duhul Sfânt.

Domnul Isus Hristos a spus: „*Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!*” (Luca 11:13).

A treia sursă a puterii este părtășia cu creștini care au *aceeași gândire*.

Când într-un foc sunt mulți cărbuni, ei ard cu putere împreună. Însă dacă un cărbune este luat din foc (chiar dacă este cel care arde cel mai puternic), acesta în curând se va stinge. La fel se va întâmpla și cu noi dacă

încercăm să trăim pentru Dumnezeu de unii singuri, fără să avem părtășie cu alți creștini.

Însă tocmai în această privință trebuie să fim cu mare băgare de seamă, deoarece nu toți cei care își spun creștini sunt creștini cu adevărat.

De fapt, am putea afirma, fără teama de a greși, că 90% dintre cei care se numesc creștini nu sunt copii ai lui Dumnezeu (indiferent de grupul sau de confesiunea din care fac parte). Ei nu au luat o decizie personală de a renunța la păcatele lor și de a Îl primi pe Hristos ca Domn al vieții lor. Își imaginează că sunt creștini datorită șansei pe care au avut-o de a se naște într-o familie creștină.

Trebuie să-i evităm pe astfel de oameni, care sunt creștini doar cu numele și să căutăm să avem părtășie cu aceia care au devenit creștini în urma experienței personale, care se străduiesc să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos în viața de zi cu zi.

Atunci când Îl primim pe Hristos ca Domnul și Mântuitorul nostru, Biblia spune că suntem născuți de Sus, deoarece am devenit copii ai lui Dumnezeu. El este acum Tatăl nostru; și, la fel ca tații pământești, Dumnezeu este dornic să ne ofere tot ceea ce ne este necesar pentru viața pe Pământ – atât spiritual, cât și material.

Domnul Isus Hristos a spus că, dacă vom căuta mai întâi să împlinim voia lui Dumnezeu, atunci toate celelalte lucruri necesare vieții pământești ne vor fi date pe deasupra.

El a spus: „Tatăl vostru cel Ceresc știe foarte bine de ce anume aveți nevoie; și El se va îngriji de voi, dacă Îi oferiți Lui primul loc în viața voastră și dacă trăiți așa cum dorește El să trăiți” (*Matei 6:33* - parafrazat).

Unul dintre cele mai mari privilegii pe care le are copilul lui Dumnezeu este privilegiul rugăciunii, și anume:

posibilitatea acestuia de a vorbi cu Dumnezeu Atotputernic și de a-L auzi pe Dumnezeu vorbindu-i în propriul său duh. Dumnezeu nu obișnuiește să ne vorbească cu o voce pe care să o putem auzi cu urechile noastre, ci printr-o amprentă asupra duhului nostru, care este la fel de reală ca o voce audibilă. Isus ne-a încurajat să-I spunem lui Dumnezeu tot ceea ce ne împovărează inima.

Mulți oameni suferă în tăcere din cauza faptului că nu au cu cine să-și împărtășească necazul. Însă copilul lui Dumnezeu are un Tată în Ceruri cu Care poate să împărtășească orice. De asemenea, el poate să se încreadă în Tatăl său Ceresc în privința faptului că Acesta se va îngriji de tot ceea ce copilul lui Dumnezeu are nevoie pe acest Pământ.

Domnul Isus Hristos ne-a învățat să aducem schimbări situațiilor, rugându-ne ca Dumnezeu să facă transformările necesare. Aceasta e minunea rugăciunii. Noi **nu** trebuie să acceptăm, într-un mod fatalist, tot ce ni se întâmplă (afirmând că „fiecare lucru care se întâmplă este voia lui Dumnezeu”), dacă acel lucru ne face rău în vreun fel nouă sau familiei noastre. Fatalismul este diferit de supunerea față de voia lui Dumnezeu. Noi suntem încurajați să-I cerem lui Dumnezeu tot ceea ce avem nevoie.

Biblia promite că: „Dumnezeu va îngriji de toate trebuințele noastre” (*Filipeni 4:19*).

Însă, asemenea oricărui tată înțelept, nici Dumnezeu nu ne va da tot ce vrem și tot ceea ce Îi cerem. El ne va da numai ce avem nevoie și ceea ce El vede că este bun pentru noi.

Dumnezeu este un Dumnezeu bun și El niciodată nu dorește vreun rău copiilor Săi. Așadar, putem merge cu



îndrăzneală înaintea Lui, cerându-I să ne scape de **tot** răul.

În lume există mulți oameni care suferă din cauză că alții au făcut vrăjitorii sau magie neagră împotriva lor. Dacă ți-ai dat inima și viața lui Hristos, asemenea activități satanice nu-ți mai pot face vreun rău. Pentru a-l alunga pe Diavol, poți folosi Numele Domnului Isus Hristos, care L-a învins pe Satan.

Nici o vrăjitorie sau magie neagră nu poate vreodată să te atingă sau să-ți facă rău, ție sau copiilor tăi, dacă i te împotrivești în Numele lui Isus Hristos. Puterea oricărei vrăji făcute împotriva ta poate fi alungată acum – chiar în acest moment – dacă vei chema Numele Domnului Isus Hristos să te scape.

Biblia spune că atunci când Isus a murit pe cruce, El l-a înfrânt pe Satan și i-a luat puterea. Aceasta s-a întâmplat deja. Însă, la fel ca în cazul iertării păcatelor tale, și aici, înfrângerea lui Satan nu poate deveni o realitate în viața ta, până când nu o accepți tu însuși.

Isus, „prin moarte, a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și a izbăvit pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei (diavolului) toată viața lor” (*Evrei 2:14-15*).

*„Supuneți-vă, deci, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7).*

Chiar și după ce devenim copii ai lui Dumnezeu, El tot îi va mai permite lui Satan să ne ispitească – deoarece acesta e modul în care vom deveni puternici. Însă acum avem puterea Duhului Sfânt a lui Dumnezeu, care locuiește în noi pentru a ne da putere să ne împotrivim și să biruim toate atacurile lui Satan.

Dumnezeu nu a promis că viața pământească a copiilor Lui va fi fără încercări și probleme. Nu.

Dumnezeu vrea ca noi să fim stabili și puternici, nu asemenea copiilor alintați ai părinților bogați, copii care sunt răsfățați încă de la naștere. Iar pentru a ne face puternici, El ne permite să ne confruntăm cu încercări și probleme în viață la fel ca ceilalți oameni.

Însă tocmai în acele încercări ajungem să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, pe măsură ce experimentăm ajutorul Lui miraculos în fiecare situație.

## Capitolul 8

### Adevărul neschimbat despre veșnicie

Pentru cineva care a devenit un copil al lui Dumnezeu, realitățile veșnice sunt mai valoroase decât lucrurile trecătoare. Valorile Cerului devin mai importante pentru el decât valorile posedate aici pe pământ.

Când Domnul Isus Hristos S-a înălțat la Cer, după ce a înviat din morți în urmă cu 2000 de ani, El a promis că va reveni pe acest Pământ.

La acest eveniment se face referire ca la „A Doua Venire a lui Hristos”.

Acesta va fi următorul mare eveniment al istoriei lumii.

Un copil al lui Dumnezeu conștientizează că, în ziua în care Hristos va reveni pe Pământ, va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu de întreaga sa viață.

Lumea aceasta e doar o etapă trecătoare în călătoria noastră spre veșnice. Acum, suntem aici într-o perioadă de probă. Dumnezeu ne testează prin împrejurările vieții pentru a vedea dacă alegem lucrurile veșnice ale Cerului sau pe cele trecătoare ale acestui Pământ.

Dacă suntem înțelepți, vom alege lucrurile care au valoare în veșnicie.

Un copil mic va prefera o foaie colorată și strălucitoare în locul unei bancnote de 500 Lei, deoarece copilul nu are simțul valorii. Atunci când preferăm

lucrurile acestui Pământ în detrimentul celor veșnice ale Cerului, noi ne comportăm întocmai ca acel copil mic.

În Biblie, Dumnezeu ne-a spus foarte clar că această lume, cu tot ce este în ea, va trece.

Așadar, a trăi pentru lucrurile trecătoare ale acestui Pământ este ca și cum ai depune bani într-o bancă despre care știi că foarte curând va da faliment.

O persoană înțeleaptă își va depune banii într-o bancă stabilă. Tot așa, cei care sunt cu adevărat înțelepți vor trăi pentru valorile veșnice – valori legate de caracterul nostru, cum ar fi: puritatea, dragostea, bunătatea, iertarea, smerenia etc. Acestea sunt singurele lucruri pe care le putem lua cu noi atunci când părăsim acest Pământ.

Biblia ne spune că sfârșitul tuturor oamenilor care mor fără să se pocăiască de păcatele lor va fi îngrozitor.

*„...oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27).*

Odată ce o persoană a murit, pentru ea nu mai există nici o șansă de a se schimba. Nici Dumnezeu nu poate schimba o asemenea persoană, deoarece Dumnezeu nu schimbă o persoană împotriva voinței ei. Dumnezeu ne poate schimba numai aici pe Pământ, atunci când suntem dispuși să ne schimbăm.

În viitor, va veni o zi în care fiecare persoană care a trăit pe acest Pământ va fi înviată din morți, ca să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru viața sa. Biblia vorbește despre două învieri; înviere însemnând că trupurile moarte, devenite țărână, vor fi înviate din nou ca trupuri, prin puterea supranaturală a lui Dumnezeu.

Prima înviere va fi pentru cei neprihăniți – cei care L-au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor și care, încă de pe vremea în care erau pe Pământ, au avut grijă ca

păcatele lor să fie iertate, devenind astfel copii ai lui Dumnezeu.

A doua înviere va fi pentru cei care au respins iertarea oferită de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, și care au murit în acea stare. Dacă o persoană moare fără să se pocăiască de păcatele sale și fără ca păcatele să-i fie iertate prin Hristos, acea persoană va fi, într-o zi, judecată în fața Scaunului de Judecată al lui Dumnezeu, unde va fi revăzută întreaga sa viață. Atunci se va dovedi în fața întregului Univers că acea persoană a meritat pedeapsa veșnică pentru păcatele sale.

Tot atunci, Satan, care a pornit tot Răul în Univers și care a fost cauza atragerii omului în păcat, va primi și el o pedeapsă veșnică.

Totuși, aceia care s-au smerit și și-au recunoscut păcatele, aceia care le-au mărturisit și s-au lăsat de ele, acceptând oferta lui Dumnezeu de iertare prin moartea lui Hristos pe cruce, vor intra în prezența lui Dumnezeu și vor locui cu El în veci de veci.

Cerul este un loc al purității, al păcii și al bucuriei, unde îngerii și cei din rasa umană care au fost mântuiți de păcatele lor se vor închina și Îl vor lăuda pe Dumnezeu; Îl vor sluji în diferite feluri din veșnicie în veșnicie.

Acela va fi un loc fericit al reîntâlnirii cu cei iubiți ai noștri care au părăsit Pământul înaintea noastră, dacă ei au murit ca și copii ai lui Dumnezeu, încrezându-se în Hristos pentru mântuirea lor.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare acea zi glorioasă în care va fi cu Dumnezeu pentru totdeauna.

Acum, când cunoști **Adevărul neschimbat**, pe care l-a descoperit Dumnezeu în Scriptură, care va fi reacția ta? Te-ai rugat acea rugăciune în care i-ai cerut Domnului Isus să-ți ierte păcatele și să te facă un copil al lui Dumnezeu? *Acum* este momentul potrivit pentru a face acea rugăciune, acum, când Dumnezeu vorbește inimii tale. Nici unul dintre noi nu știe când va muri și va părăsi acest Pământ. Una dintre zilele acestea va fi ultima noastră zi pe acest Pământ. Înainte să vină acea zi, asigură-te că păcatele tale sunt iertate și că ești gata să-L întâlnești pe Dumnezeu.

Titlul din limba engleză: **The Real Truth**

[www.cfcindia.com](http://www.cfcindia.com)

Traducere din limba engleză: *Voichița Puie și  
Nicolae Tulici*

Corectare ortografică: *Mihaela Dumitrescu*

Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1995)*

*16 DaCosta Square,*

*Bangalore – 560084 India.*

[www.cfcindia.com](http://www.cfcindia.com)

*Această carte este sub incidența dreptului de autor  
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea  
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea  
scrisă a autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi  
privind ediția în limba română,  
vă rugăm să contactați editura:*

**SC ALFA SOFTWARE SA Zalău**

450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1,

Bl. A27, Parter

Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777

E-mail: [mail@harulzalau.ro](mailto:mail@harulzalau.ro)

Web: [www.harulzalau.ro](http://www.harulzalau.ro)

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: [www.cfcindia.com](http://www.cfcindia.com), iar pe pagina: [www.harulzalau.ro](http://www.harulzalau.ro), cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)

Sunt în curs de apariție:

- **Un singur trup în Cristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **Apocalipsa verset cu verset**